GÜNAH İŞLEME KORKUSU

Hocam hayırlı sabahlar, daha önce de birçok kez ruhumdaki karanlığa aydınlık oldunuz vesvesenin elinden kurtulmama yardım etti eserleriniz ve sizin cevaplarınız. Hocam ben herhangi bir günah işlersem cezalandırılacağımı, başıma gelen her aksilik veya kötü bir olayın günah işlediğim için karşıma çıktığını düşünüyorum. Aslında haramı helali ayırt ederek elimden geldiğince doğru yolda yürüyüp insanlara faydalı olmayı amaçladığım bir hayat yaşıyorum. Ancak bu cezalandırılma korkusu ile ağzımdan çıkan her kelimeyi, yaptığım her hareketi sorgular oldum ve sürekli tövbe eder şekilde buluyorum kendimi. Ama bu tövbe, takıntı şeklinde bir tövbe, yani hiç günah işlemiym, işlediğimden de hemen tövbe ediym şeklinde. Etrafıma da bakıyorum ne kötü insanlar var hayatları yolunda. Doktora da gittim, okb teşhisi kondu. İlaç da kullanıyorum. Gusle, taharete ağzımdan çıkana, bastığım yere dikkat etmekten ve günah işledim diye tövbe etmekten günlük hayatımı zindan ediyorum, bunlara kafa yormaktan bence gerçek potansiyelimi ortaya çıkaramıyorum. Hatta belki de küçük günahlara dikkat etmekten o kadar yoruluyorum ki isyanın eşiğine gelerek belki daha büyük günahlar işliyorum, ne olur günah işleme korkum ile ilgili bana yardım edin, kendimi "kahrın da hoş, lütfun da hoş" diyerek teselli etmeye çalışıyorum, bununla ilgili kitaplarınız da herhangi bir bilgiye ulaşabilir miyim, şimdiden teşekkür ederim, siz gerçekten bizim gibi insanlara verilmiş çok güzel bir hediyesiniz, Allah yolunuzu hep açık etsin inşallah, saygılar hocam...

Cevap: Hanım Efendi, o takıntıları bırak. Bunların sana faydası değil, zararı dokunur. Sen elinden geldiği kadar Kur'ân'da sayılan büyük günahlardan yalandan, hırsızlıktan, devlet malını çalmaktan, iftiradan ve bilinen büyük günahlardan uzak durmaya çalış. Kalbine gelen vesveseleri at. Bunlar şeytanın dürtüleridir. Hemen şeytandan Allah'a sığın. Şunu iyi bil ki yüce Rabbimiz, biz kullarını, bizden daha çok sever ve korur. Bir kudsi Hadiste *"Kul Allah'a bir karış yaklaşırsa Allah ona kula bir kulaç yaklaşır. Kul Allah'a yürüyerek giderse Allah kuluna koşarak gelir."*
buyurulmuştur. Bunlar Allah'ın, kuluna yakınlığını belirten sembolik ifadelerdir. Yoksa Allah'ın yürümesi, koşması söz konusu değil, çünkü Allah
"Kuluna kendi şah damarından daha yakındır."
(Kaf: 16)
Yani Allah kulunun içindedir, gönlündedir. Yere göğe sığmayan Allah, mü'min kulunun kalbindedir. O vesveseleri gönlünden çıkar at, Allah'ın azabını değil, rahmetini düşün. Hepimiz O'nun rahmetinin kucağındayız. Kul bir kez Allah deyince bütün günahlarından arınır. Yeter ki kul gönülden "Allah!" diyebilsin. Tevbe ve İlahi rahmet konusunda
"Yeni İlâm İlmihali"
adlı eserimizin "Tevbe" bahsini okumanızı öneririm. Selam ve sevgilerimle.